

Havem rebut per a la seva publicació la següent carta:

«Sr. Presidente del Colegio de Médicos.
Barcelona.

Muy distinguido compañero: Ruego a V. tenga la bondad de hacer saber a todos los compañeros de España que la titular de este pueblo no debe ser solicitada por haber sido yo víctima de una arbitrariedad del cacique, pues se me hace renunciar a una titular de 2.000 pesetas que disfrutaba en Canjayae con la promesa solemne de concederme la de este pueblo una vez que se cumplieran los trámites legales. Anúnciase la vacante, y por un amaño, mejor dicho, por una imposición del cacique, se adjudica la plaza a don Fermín Medina Ibáñez, cuya conducta no ha podido ser más noble, pues habiéndose enterado de mi verdadera situación en este pueblo, ha renunciado la titular que se le otorgó.

Gracias, y aprovecho esta ocasión para ofrecerme de V. afmo. s. s. y compañero,

Francisco Coronel.

Illar (Almerfa), 20 de Octubre de 1923.»

Missatge de la Federació Nacional de Col·legis Mèdics al Directori Militar.

EXCM. SR.:

Els Col·legis Oficials de Metges espanyols, la representació honrosa dels quals ostentem, han acullit amb fervorós entusiasme les orientacions ètiques que'l nou règim polític estatut per S. M. a proposta de V. E. assenyala com a nord de l'actuació del Govern de nostra pàtria, abans exercit per homes mancats d'aquella capacitat, independència o ferma voluntat necessària per a imposar la moral, fer efectiu el dret i donar realitat a la justícia; amb ço qual aquest poble, cridat a ésser gran en mèrits de la seva raça i del seu terror sota l'imperi d'aquells sants principis, a l'emancipar-se d'ells es troba proper a desaparèixer en l'abim on s'enfonzen, víctimes de les seves pròpies culpes, les nacions decadents.

Per això, considerant que l'actual situació constitueix una etapa culminant de la nostra història, que en els presents moments es decideix la nostra existència futura, que'l problema d'«ésser o no ésser» es troba avui plantejat en condicions de resolució definitiva, jutgem deure ineludible de tots els sectors socials, de tots els organismes representatius d'una classe, de tots els ciutadans conscients de la realitat, el de aportar al poder públic elements de judici per a la seva recta actuació, materials idònics

per a que aquesta es sostingui damunt fermes fonaments i mancomunats esforços que ajudin en la difícil i trascendental labor del ressorgiment de la pàtria.

Però aquest ressorgiment exigeix com essencial punt de partida la existència de matèria prima apta per a la vida orgànica i per a la vida psíquica: d'homes forts, sans, intel·ligents i honrats, que aimants del bé sota tots els seus aspectes, procurin practicar-lo, difundir-lo i encara més imposar-lo, transformant així l'actual estat social, i preparant amb això la vinguda de més perfectes generacions.

Més no ha d'assolir-se aital fi mentres persisteixen les causes del decaïment en que es troba la nostra pàtria; mentres no s'atengui al millorament material, intel·lectual i moral del ciutadà; mentres l'ensenyança sigui un mite, i es desacati la higiene i la beneficència pública s'exploti en benefici de baixes passions; mentres gaudeixin de plena llibertat els sofisticadors, els enmetzinadors i els sembradors de vergonyosos contagis; mentres els pobles siguin aduars i les ciutats, cobertes de immundícies, puguin hostatjar en coves i golfes sense llum i sense aire al seu veïnat; mentres es diguin potables les aigües infectes, i els gèrmens morbosos trobin per tot arreu mitjans apropiats per a conservar-se i reproduir-se; mentres es consenti la existència de malalties perfectament evitables; mentres la mortalitat assoleixi xifres atterrades y la natalitat disminueixi; i, per últim, mentres no es castigui amb igual rigor a l'autor o al còmplice de delictes contra la salut que a qui fereix o mata amb explosius, amb ganivet o amb pistola.

Si, doncs, ha de viure Espanya, precisa proclamar «vox militar» que la salut del poble es llei suprema, o resignar-nos a morir segons per a nacional oprobi assenyalen les següents dades exposades pel propi Director General de Sanitat.

Mor anyalment en el nostre país mig milió d'habitants: es a dir, que en els vint anys primers del present segle han desaparegut *deu milions*, o sigui una quantitat equivalent a la meitat de la població espanyola; d'aquestes defuncions n'han ocorregut 50.000 per tuberculosis, i pot calcular-se que d'aquesta afeció existeixen avui 500.000 malalts. Cada dotze mesos perden la vida 200.000 nens que no han arribat a complir els cinc anys de edat, i la febre tifoidea i la verola, ja desaparegudes de les nacions civilitzades, es propaga poc menys que com en qualsevol país salvatge.

Per a prevenir i evitar aquestes catàstrofes no compta la nostra pàtria sinó amb l'anacrònica llei de Sanitat promulgada l'any 1855 i amb la «instrucció» de 1904 que pretengué endebades renovar-la, amb ço que en l'ordre sanitari oficial vivim un xic millor que a la Xina, a nivell de Turquia i infinitament pit-